

ningen have Ret til at faa Klarhed paa dette Punkt, og det er i Haab om, at den højtærede Forsvarsminister vil hjælpe os til at kunne se klart og tydeligt, hvorledes denne Sag forholder sig, at jeg i Dag har henvendt mig til den højtærede Minister.

Forsvarsministeren (Neergaard): Jeg kan svare det ærede Medlem, at en Skrivelse som den af det ærede Medlem omtalte eller rettere sagt en Erklæring afgiven af Generalstaben til Krigsministeriet er tilstillet det Udvalg, som i Folketinget behandler Forsvarslovene, og ligeledes er der tilstillet dette Udvalg nogle supplerende Bemærkninger til Erklæringen. Paa Grund af den Bevægelse, som den af det ærede Medlem omtalte Sag har vakt, og de mange forskellige Slutninger, der drages til den ene og til den anden Side af de spredte Meddelelser, der ere komne ud om denne Erklærings Indhold, har jeg anset det for rigtigt, at den tilligemed de supplerende Bemærkninger fra Generalstaben bliver begge Rigsdagens Afdelinger tilstillet. Den Erklæring, der sigtes til, er af 4. August forrige Aar. Dens Indhold er naturligvis ikke i og for sig bestemt for Offentligheden, men efter paa ny at have gennemgaaet Erklæringen og efter ligeledes at have bedt Generalstaben gennemgaa den, mener jeg, at der ikke vil være noget til Hinder for, at den tilstilles Rigsdagen. Det er jo i ethvert Tilfælde overmaade uheldigt, at en saadan Erklæring, efter at den er bleven inddragen i den almindelige Debat, ikke bliver Offentlighedens Eje, og naar det paa nogen Maade kan ske, anser jeg det for rigtigt, at den bliver det.

Om selve den i Erklæringen omhandlede Sag ønsker jeg ikke at sige synderligt. Jeg skal kun bemærke dette — hvad der ikke er Grund til at lægge noget Skjul paa, eftersom Erklæringen altsaa om kort Tid vil komme til at foreligge —, at Generalstaben i den har udtalt, at naar der anlægges Fløjforter som dem, der findes paa Regeringens Forslag, og som omtaltes af den ærede Folketingsmand fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i hans Udtalelser i Folketinget under Finanslovens første Behandling der, og naar der i Forvejen i København er sammendraget en Sikringsstyrke af alle Vaabenarter af omtrent samme Størrelse som vor sædvanlige Sikringsstyrke, som den nu er anordnet, nemlig 24,000 Mand, saa vil denne Styrke kunne opholde en Fjende saa længe under hans Fremrykning mod København, at han

ikke vil kunne naa Hovedstaden i den første Dagsmarch, saa at Mobiliseringen i Københavns Rayon saaledes kan finde Sted. Hvorledes imidlertid Sikringsstyrken plus den nymobiliserede Styrke ville være stillede under en Kamp mod en fremrykkende Fjende, overfor hvem den har faaet den Opgave at dække en Landfront af $3\frac{1}{2}$ Mil, er et andet Spørgsmaal, som ikke vedrører selve Mobiliseringsspørgsmaalet.

Jeg skal, da jeg har Ordet, benytte Lejligheden til at sige, at naar det blandt flere Misforstaaelser, der ere komne frem under Omtalen af denne Sag, er blevet nævnt, at enten man har faste Støttepunkter paa Københavns Landfront eller ikke, vilde der behøves samme Sikringsstyrke, altsaa en Sikringsstyrke paa 24,000 Mand for at sikre Mobiliseringen i Københavns Rayon, da er denne Opfattelse naturligvis ganske fejlagtig. Selvfølgelig behøves der, saaledes som det ogsaa siges i Generalstabens Erklæring, en meget mindre Sikringsstyrke for at sikre selve Mobiliseringen, naar denne Styrke har faste Støttepunkter. Jeg har nærmere ladet Sagen undersøge, og det viser sig da, at den Opgave at sikre Mobiliseringen af den i Københavns Rayon hjemmehørende Værnepligtsmasse, som der ellers skulde en Styrke af 24,000 Mand til at sikre — den Opgave kan, naar man har den nuværende Landbefæstning — og omtrent det samme vil gælde, naar man faar de fremskudte forberedte Stillinger, som efter Regeringens Forslag skulde træde i Stedet for den nuværende Landbefæstning — løses med en Sikringsstyrke, der knap er $\frac{1}{4}$ af den, der vil udkræves, naar der ikke findes Støttepunkter, det vil sige: med en Sikringsstyrke paa 5—6,000 Mand. Lad mig tilføje, at det vistnok vilde være heldigt, om det blev muligt eventuelt at kunne indkalde en saadan mindre Sikringsstyrke som den, jeg har nævnt, idet det er klart, at det at indkalde en Sikringsstyrke paa 24,000 Mand er et Skridt, der staaar saa nær ved selve den fuldstændige Mobilisering, at en Regering vanskeligt vil foretage dette Skridt, medmindre man staaar overfor saadanne Eventualiteter, at de snarest vilde nødvendiggøre en fuldstændig Mobilisering. Kan man derimod nøjes med at indkalde den mindre Sikringsstyrke, som under Forudsætning af faste Støttepunkters Tilstedeværelse er tilstrækkelig til Sikring af selve Mobiliseringen, er der Sandsynlighed for, at denne mindre Sikringsstyrke vil blive indkaldt mere betids, end den store Sikringsstyrke vilde blive, ligesom det ogsaa